

Spydigheder til Sagsførerne, da man i saa Tilfælde saa prægtig kan undvære dem. Den paagældende kan selv møde med sin Klage, og Dommeren er da pligtig til at vejlede ham, men Dommeren er pligtig til endnu mere end til at vejlede ham, han er pligtig til af egen Drift at skaffe Sagen undersøgt, saa godt han kan; Dommerens Birkshomhed i private Politijager er mere end vejledende, den er for en stor Del inkvisitorisk, han optræder omtrent paa samme Maade, som naar han holder Forhør i en kriminel Sag, idet han skal oplyse alt til forskel lige Sider, saa at den paagældende virkelig der har al Beshyttelse og saa overmaade godt kan hjælpe sig selv; thi Dommeren staar ved Siden af og skal ikke alene vejlede ham, men søge at oplære Sandheden i alle Henseender (Indenrigsministeren: Og mægle Forlig). Ja, det er ganske rigtigt, har den ærede Minister noget derimod? (Indenrigsministeren: Det er derfor, jeg ikke vil have Sagsførerne med). Staar her, at Sagsføreren skal mægle Forlig? Vil den ærede Minister ikke vise mig det? Det staar der ikke noget om, nej den ærede Minister har ikke været fuldstændig paa det rene med, hvorledes det forholder sig med disse Sager, og derfor er han kommen til at sige de Ting, som han tidligere har sagt. Jeg tør altsaa forvente, at det dog virkelig vil findes, at det er for galt at indføre en saadan ren administrativ Vilskaarlighed i de intime Familieforhold, at man uden videre fra Administrationens Side skal kunne sige til en Mand: „Nu skal Du betale saa meget, og siger Du, at Du ikke kan, og at Du virkelig har opfyldt din Pligt, saa er det noget Snat, som vi ikke bryde os om, Du skal paa Vand og Brød, naar Du ikke vil betale“ — det er det, Lovforslaget gaar ud paa — „og Du skal ikke slippe med Vand og Brød, som om det var en Bøde, Du skulde affone, nej, Du skal have dygtig med Vand og Brød, mere, end om Du skulde affone en Bøde.“ Naar man nu spørger om Grunden, hvorfor man er gaaet den Vej, faar man i Lovforslagets Motiver det Svar fra den højtærede Minister: „Naar en saadan forsørgelsespligtig ikke kan opfylde sin Pligt, kommer han ind under Fattigvæsenets Kommando og Disciplin“. Ja, det er meget rigtigt, men Motiverne til Lovforslaget sige: „Vi ville ikke have flere ind paa Fattigvæsenet, for der er allerede for mange, nej, vi have en anden Kur, han skal have Vand og Brød og dygtig Vand og Brød, saa kommer han sig nok“. Jeg siger „han“, men Lovforslaget tager jo Kvinderne med, de skulle have samme Konfekt, Mødrene lige

overfor deres uægte Børn. Det falder mig i Erindring, at jeg en Gang har hørt, at naar i Tyrkiet de, der skulde betale Skat, ikke betalte, saa anvendte man en egen Inddrivelsesmaade overfor dem, man gav dem Bastonnade. Lovforslaget vil nu ganske vist ikke give dem Bastonnade, men det sætter dem paa Sultkur, og det er jo noget i den Smag. Jeg tør nu haabe, at have udtalt mig saa tydelig overfor den ærede Minister, at der ikke kan være nogen Misforstaaelse mere angaaende dette Forhold, det er mig, der holder paa det gamle, og den ærede Minister, der vil indføre noget nyt i Lovforslaget. Hvad det af mig under Nr. 2 stillede Vædringsforslag angaar, da skal jeg omtale det senere, naar jeg kommer til Forslaget under Nr. 4. Hvad Vædringsforslaget under Nr. 3 angaar, da sagde jeg i mit forrige Foredrag, at jeg ikke var i Stand til at finde Mening i de halvtredje sidste Linier af § 10, som mit Vædringsforslag gaar ud paa skulle udgaa. Jeg spurgte den ærede Minister om, hvad Meningen var, og fik saa det Svar, at der ikke var anden Mening i det end den, at de sagde affurat det samme som de første Linier, saa at det, jeg havde foreslaaet, skulde gaa ud, egentlig var overflødig. Det er en Indrømmelse, jeg allerede sætter Pris paa, men jeg tror dog, at det ikke endnu er saa ganske rigtigt; thi naar man ser paa disse Linier, som jeg har foreslaaet skulde gaa ud af § 10, kan man med en Fortolkning, som jeg ikke ser, der kan stilles noget op imod, ikke saa andet ud af den end, at naar den, der er forsørgelsespligtig, betaler, hvad Fattigvæsenet har maattet udlægge, slipper han ikke derfor Fattigvæsenet for det Tilfælde, han modvillig har unddraget sig Forsørgelsespligten i sin Tid. Det er der naturligvis ingen Mening i. Den ærede Minister har jo ikke paastaet, og vil heller ikke paastaa, at Meningen er en anden, end at naar Fattigunderstøttelse er tilbagebetalt, saa er den Historie ude, saa er Virkningen af den modtagne Fattigunderstøttelse dermed forbi. Nej, disse Ord ere virkelig enten overflødige, eller hvad der er værre, saaledes, at de forvanske Meningen. Jeg tror, det er bedst, de gaa ud. Jeg har dernæst foreslaaet i mit Vædringsforslag under Nr. 4, at de Underholdningsbidrag, som der er Tale om, ikke kunne begæres af andre end det Fattigvæsen, der har maattet understøtte den paagældende. Den ærede Minister giver mig Ret i, at jeg har foreslaaet Lovforslaget ganske rigtigt, at med den Undtagelse, som vedkommer § 11, er det Meningen efter Lovforslaget, at det ingenlunde er Fattigvæsenet, der paataler